

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

1. Dei simplicitas vniuersim stabilitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94274](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94274)

QVÆSTIO II.

De Dei simplicitate.

SIMPLICITAS Dei physica, quæ Dei attributum explorat est, idem prorsus est, quod eius physica indiuisibilitas, atque ex partibus in compositio, quæ absoluta negatione compositionis explicatur. Vt ergo plenè Dei simplicitas physica ostendatur, omnis compositionis negatio ostendenda de ipso est. Duplex autem genus compositionis vniuersum in rebus reperitur: alterum substantialis compositionis, alterum compositionis accidentalis: sub primo quatuor species continentur. Altera compositionis ex essentia, & esse, seu existentia, quam, ne in creatis quidem admittebamus in metaphysicis, & à Deo specialibus rationibus ablegauimus d. 2. qu. à num. 4. certaminis i. per totam, quare nihil hic restat de ea disputandum. Secunda compositionis ex essentia, seu natura & subsistentia, seu personalitate. Tertia compositionis ex materia & forma substantialiter. Quarta ex partibus quasi integrantes substantialiter. Licet vero uterque hic postremus compositionis substantialis modus in solis substantiis corporeis (è quibus Deum non esse proximè ostendimus) à nobis deprehendatur; tamen spiritualis substantiæ conceptui metaphysico non repugnat: quare de substantia spirituali Dei disputationi locus manet: an alterutro modo sit composita: compositionis autem accidentalis (quod ad præsens attinet) species unica solum consideranda est, siue ea in genere examinanda, an Deo repugnet. Primo igitur vniuersum Dei absolutam simplicitatem, physicam indiuisibilitatem, atque omnimodam incompositionem ostendemus. Secundo substantialem eius simplicitatem, & incompositionem. Tertiò etiam accidentalem eius incompositionem singulariter monstrabimus.

CERTAMEN I.

Dei simplicitas vniuersim catholicè stabilitur.

CONTRA Dei simplicitatem vniuersè, & absolute loquendo effluere, quicumque Deum corporum effluerebant qu. 1. cert. 1. Item qui Deum mutabilem blasphemabant d. 4. qu. 2. Denique contra Dei simplicitatem errauit Gilbertus à nobis recitatus & impugnatus controuers. de Trinit. d. 8. qu. 5. cert. 1. asserens personalitates diuinas realiter à natura, & essentia Dei diffesse. Dogmatizant id ipsum Angelitæ, siue Theodosiani, & Anselmi tempore clericus Gallus, ibidem relati. Cum autem Deus non ens per accidens, vt lapidum cumulus, sed ens per se à philosophis admittatur, sit planè eos non solum contra physicam Dei indiuisibilitatem, sed & contra simplicitatem absolutam, atque omnimodam incompositionem errasse, nec longè ab horum errore abiit Durandi sententia ibidem etiam à nobis recitata: sub his autem terminis errasse Abailardum, testatur Præcolus Elencho hæresum. Licet sanctus Bernardus huius in illo erroris non meminerit epist. 188. 190. & 192. vbi eius memorat, & infectatur errores. Est autem in duplici relato contra simplicitatem, & indiuisibilitatem Dei errore differentia: quod postremi hi compositionem Dei ex essentia, seu natura, & personalitate asserant, vel expresse, vel virtute, in essentia vero, vel communibus siue substantialiter, siue accidentaliter diuisibilitatem, seu compositionem physicam in Deo Catholicè prorsus negent. Primus vero error etiam inter communia realem diuisibilitatem & compositionem admittit: atque ex eius Patronis alij substantialem, alij vero accidentalem tantum.

2. Dei tamen absoluta simplicitas physica, seu realis indiuisibilitas, & incompositio definita fuit in Concilio

Rhemensi sub Eugenio II I. contra Gilbertum tit. 3. Concilio. par. 2. decreto illo recitato d. 8. citata qu. 1. cert. 1. n. 1. vbi occasione erroris Gilberti vniuersaliter definitur: *Nihil esse in Deo, quod Deus non sit*, quod, ni Deus simplex omnino, atque indiuisibilis entitas, & incomposita realiter sit stare non potest. Secundo definitur eadem veritas in Concilio Lateranen. sub Innoc. III. relato cap. *Firmiter*, de summa Trinit. Huc etiam faciunt, quæ contra distinctionem realem proprietatum ab essentia referebamus. Secundo loco ex Dionysio Arcopag. & ex Damasceno citata qu. 1. cert. 2. n. 4. & quæ ex Bernaldo 5. de considerat. ad Eugen. & Iustin. M. qu. 144. ad Orthodox. cert. 2. num. 4. retulimus. Item quæ ex Nysseno Orat. Carech. 1. recitabamus cert. 3. n. 3. & 5. atque hoc numero ex Cyril. Alexand. cap. 8. circa finem Damasc. 1. de fide cap. 12. initio, & cap. 13. initio. August. 11. de ciuit. cap. 10. circa med. & 7. de Trinit. c. 1. & 2. init. Athanas. Apolog. pro Syno Nicæn. vbi & Dei simplicitatem realem itaunt, & ex illa realem personarum diuinarum cum Deitate identitatem euincunt. Tertiò, eo etiam spectant, quæ cert. 4. eius quaestiones n. 3. & 4. recitauimus ex Iacobo Fratre Domini apud Clement. Rom. 8. constitut. Apollol. c. 12. Dionys. de diuin. nomini. c. 2. 4. 5. 6. & 7. Cyrill. & Synod. Alex. epist. ad Nestor. 1. actor. Concil. Ephesin. cap. 14. col. 8. Nazian. orat. 37. de Theod. S. Athanas. 1. de S. Trinit. cont. Anomæ. Basil. 15. de fide circa med. & de Spiritu Sancto c. 19. sub init. Damasc. 1. fid. cap. 18. August. serm. 38. de temp. 1. col. 3. Fulgen. de fide ad Petr. cap. 2. ver. fin. Prosp. aduers. collator. cap. 17. sub init. adduximus in quibus de Deo concrete dicto, ac de personis naturam, & attributa in abstracto predicari docent, id quod sine horum, & cum personis, & inter sese identitate fieri minime possent. Legendi insuper in terminis pro Dei simplicitate disputantes erunt Arist. 12. met. cap. 7. Hilar. 8. de Trinit. August. 11. de ciuit. cap. 10. & lib. 15. cap. 17. Ildor. 1. de sum. bon. cap. 1. Boët. de Trinit. cap. 3. Bernardo citato lib. 5. de considerat.

3. A ratione vero omnimoda Dei simplicitas, & incompositio eis ferè rationibus probatur, quibus quaest. 1. cert. 2. n. 6. Deum ex partibus integrantes vili componi minime posse. Insuper: quia, licet simplicitas rei nihil illi posituum addat (vt contendit Scotus in 1. d. 8. qu. 1. ad 1. & quodlib. 5. & Soncin. 4. met. quaest. 14.) sed solum negationem incompositionis (vt vult Caiet. cap. 2. de ente, & essent.) quæ à nobis explicatur. At inductione per omnes res tam totales, quam partiales inter sese comparatas arguit ceteris partibus perfectionem maiorem: Cum autem Deus ens absolutissimum, perfectissimumque sit omnino simplex, atque indiuisibilis entitas esse debet. Confirmatur: quia, cum ea, ex quibus Dei perfectio coalesceret, si compositus esset, incompleta necessariò forent, omnia imperfecta essent, & inuicem alia ab aliis perfectibilia vicissim: ergo & Deus eam saltem imperfectionem haberet, quod ex imperfectis coagmentaretur. Insuper imperfectiones alia recte citato illo n. 6. Tertiò vel singula, quibus Deus realiter constaret essent à se, vel vnum solum? si singula: incidit in pluralitatem Deorum. Si vnum ex eis solum, & reliqua ab ipso in primis redintegratur quaestio, & interrogatio, simplexne, an compositus sit? ac de eius partibus an sint à se omnes vel solum ex eis altera? & sic in infinitum: quod si de aliqua simplex esse asseratur, & à se esse, reliquas vero ab ipsa primo ea solum Deus erit, reliquæ vero creaturae, & ab alio: quare totum coniunctum neque à se, neque Deus erit, sed ab alio, & creatura: cum illud debiliorem partem sequi debeat. Neque hoc argumentum in processionibus diuinis, in quibus vna solum persona innascibilis, & notionaliter à se est, reliquæ vero notionaliter sunt ab ipsa, instari contra nos potest: quia, neque ab illa causatiue sunt, vti partes realiter compositi, ac non simplices Dei essent: neque realiter ita inter sese distinctæ, vt non habeant in substantia, & natura absolutam, simplicemque unitatem, & identitatem.

CERTAM.